

forskellige Meninger. Men Erfaringen og al Sandsynlighed taler dog vist for, at den Slags Hensyn lettere gøre sig gældende, naar Ansøgeren skal gaa rundt til Menighedsraadets enkelte Medlemmer og tale privat med dem, end naar han staa og taler for den samlede Menighed, thi for den samlede Menighed vil det afgørende Spørgsmaal være: Hvorledes vil denne Mand egne sig til at være vor Præst, til at være Ordets Forkynder for os? Det vil for Menigheden som Helhed være Hovedsagen, medens det for Menighedsraadet meget let vil blive et vigtigt Spørgsmaal: Hvorledes vil denne Mand være i den daglige Omgang, hvorledes ville vi kunne samarbejde med ham i Menighedsraadet? Det vil let komme til at spille en meget større Rolle, end det burde. Men det er, som sagt, af de Ting, der kan være delte Meninger om. For mig er Hovedsagen, naar jeg holder paa det direkte Præstevalg, at Menigheden kan komme til at føle: Den Præst have vi selv valgt; duer han ikke, er det ikke Ministerens Skyld men vor egen Skyld, og næste Gang maa vi gøre det bedre. Den højtærede Minister hævdede, at han ikke havde sagt, at Valgmenighederne vare en Uorden. Han har ganske vist heller ikke brugt det Ord, men i Anmærkningerne til Lovforslaget om Valgmenigheder staa der — jeg kan jo læse det op: „I gennem et Samlingspunkt som Menighedsraadene og gennem den fælles Virken i disse tør det haabes, at Interessen for den fælles Kirke og dens Anliggender vil bevirke, at saavel Sognebaandsløsning som Oprettelse af Valgmenigheder, selv om de ikke helt ville kunne undgaaes, dog ville mere end ellers blive betragtede som midlertidige Foranstaltninger og som Undtagelser fra Reglen, som der bør arbejdes hen til at gøre saa faa og af saa kort Varighed som muligt.“ Altsaa den højtærede Ministers Hensigt er at gøre disse „Undtagelser fra Reglen“ saa faa og saa kortvarige som muligt. Det kan jeg godt forstaa, naar man gaar ud fra, at det er en Uregelmæssighed — om man ikke vil bruge Ordet Uorden — og at Valgmenigheder og Sognebaandsløsning kun ere „Ventiler“, der helst snarest mulig maa lykkes. Men jeg tror, man der tager fejl. Det er rigtigt, at An-

ledningen til den første Valgmenighed var en tilfældig Omstændighed, som vi alle kende, og at de fleste Valgmenigheder ere oprettede af den Grund, at de ikke have kunnet faa den Præst, de gerne vilde. Men paa den anden Side har der heldigvis udviklet sig en helt anden Forstaaelse af, hvad Valgmenighedernes Opgave er, og jeg tror, at hvis den højtærede Minister var kendt i vore Valgmenigheder, vilde han se, at der er foregaaet en glædelig Udvikling med dem. Selv om de i Begyndelsen kun maatte anses som „Ventiler“, er Grunden til, at de fremdeles ville bestaa som Valgmenigheder, den, at de finde Glæde og Velsignelse ved at stille sig ind under den almindelige folkekirkelige Ordning, som Folkekirkens frivillige Tjenere uden at faa Støtte fra Staten, uden at faa Lønninger til deres Præster og uden at faa Bidrag til deres Kirkebygninger. Valgmenighederne sige som saa: Vi holde af vor gamle Folkekirke, vi ville blive i den, vi ville selv betale vore Udgifter, men vi ville blive i Folkekirken for paa den Maade at styrke det frivillige Liv inden for den. Det er — saa vidt jeg kan se — noget, man ikke maa ønske snarest mulig maa høre op. Det er tværtimod noget, man maa ønske maa udvikle sig mere og mere, enten i Form af Valgmenigheder eller i Form af andre fri Kredse, der gøre sig til Opgave frivillig at stille sig i Folkekirkens Tjeneste for at styrke og bevare den. Jeg tror, man fra Lovgivningsmagtens Side maa være meget varsom med at lægge Hindringer i Vejen for alt saadant frivilligt Arbejde. — Den højtærede Minister siger, at Præsterne ikke skulle tvinges til at arbejde sammen med Menighedsraadene. Men i § 10 i Ministerens Forslag staa der, at Præsten skal have Menighedsraadet med til Bestyrelse af den ny frivillige Fattigpleje, og har han i Forvejen en frivillig Menighedspleje i sin Kreds, vil det være en Vanskelighed for ham, at han for Fremtiden skal arbejde sammen med det tvungne Menighedsraad med Hensyn til Fattigplejen. Han kan derved blive nødt til at bryde med sine Venner, og det, mener jeg, er en skammelig Tvang. Eller han kan fortsætte Samarbejdet med sine Venner og derved maa ske komme i en slet Stilling til det tvungne